

Jak bojovat s dračím hněvem

ze starosvěřtiny přeložila
CRESSIDA COWELLOVÁ

O AUTOROVĚ

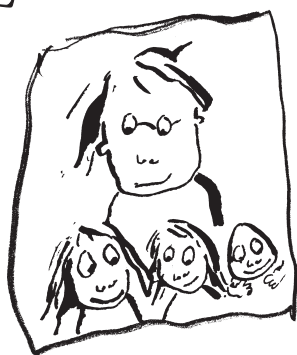
Škyták Šelmovská Štika Třetí byl báječný šermíř, zaříkávač draků a největší vikinský hrdina všech dob. Jeho paměti nás ale zavedou do časů, kdy byl ještě úplně obyčejný kluk, pro kterého nebylo vůbec snadné stát se hrdinou.

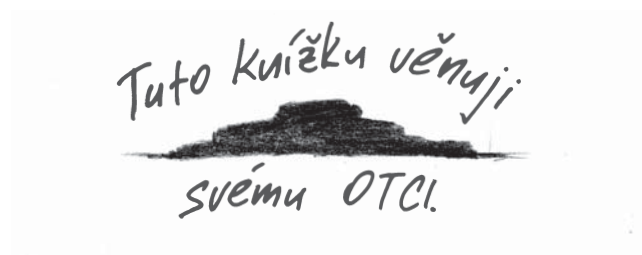
*Škyták
s bezzubkou*

O PŘEKLADATELCE

Cressida Cowellová vyrůstala v Londýně a na malém, téměř neobydleném ostrůvku u západního pobřeží Skotska, kde trávila čas psaním povídek, rybařením a pátráním po dracích. Byla vždy přesvědčena, že na ostrově nějakí draci žijí, a dodnes je nepustila z hlavy.

*Cressida Cowellová
se svými dětmi*

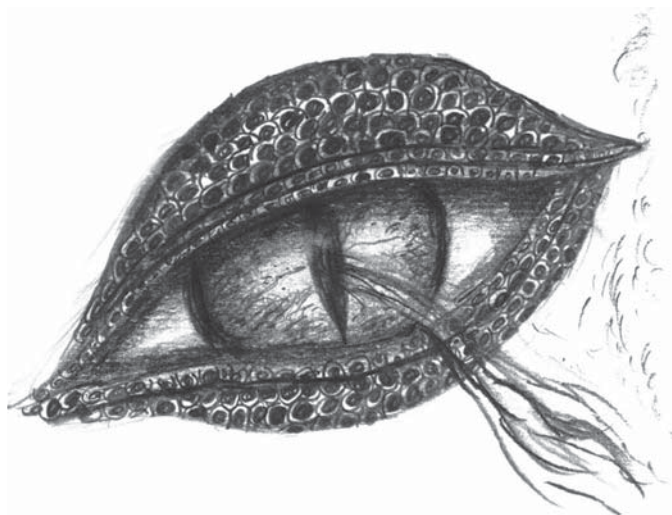
Text and illustrations copyright © 2015 Cressida Cowellová
First published in Great Britain in 2015 by Hodder Children's Books
Translation © 2018 Silvestr Vandrovec Špaček
Czech edition © 2018 Nakladatelství Slovart

Všechna práva vyhrazena.

Bez písemného svolení vlastníka práv není povoleno publikaci ani žádnou její část použít pro reprodukování či ukládání v rešeršním systému, ani ji jakýmkoli prostředky šířit, ať již elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním nebo jinak.

ISBN 978-80-7529-581-1

Jak bojovat s dračím hněvem

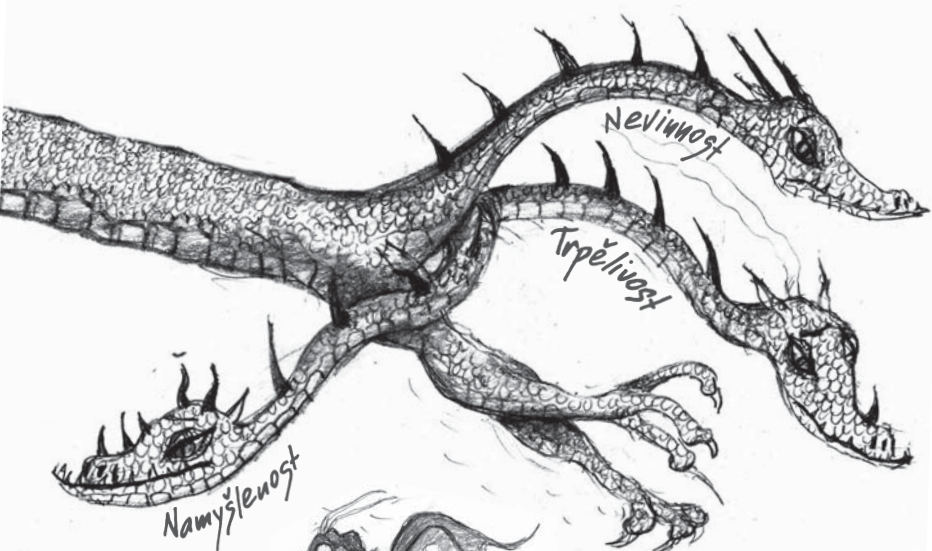

Škyťák Šelmovská
Štika III.

ze staroseverštiny přeložila

CRESSIDA COWELLOVÁ

Odinakel

Bezzubka

✓
ŠKYTÁK
(hrdina
našeho
příběhu)

← Magerastiko

Hromůra

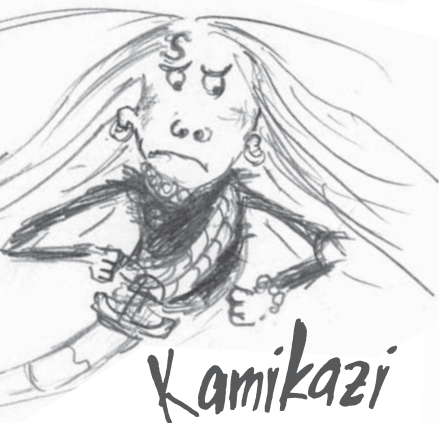

FLEGMON OHROMNÝ

Rybinoha

Valhalina

Kamikazi

PERCHTA,
náčelnice zbojnic

Vzteklina

Hltan
Řih

Borec
BOHOVSKÝ

← Rytlovítka
Pivmozol

Prasík

ALVÍN
PRORADNÝ

čarodějnice Excelinova

ŠIRÝ
OCEÁN

nebeské
pohřebiště
(Vrahounský štít)

(domov mocných monster jako
oceanodrakus gigantikus,
smrtikel nebo temnodych)

Hrdinův konec

Do Ameriky
(jestli něco
takového
existuje) ⚡

VRAŽEDNÉ HORY

zařtaka
žtrokotanci

území Neotesaných
útesů

Letni prauđ

ZITŘEK

Plavoucí
LEDOVÉ
OSTROVY

Truchlousova
beznaděj

zamrzlý ostrov
NIKDESI

Nic

LEDOVÉ PŘÍRUVY

zimní severák
země
VIČIZMETKŮ

BARBARSKÉ SOUSTROVÍ

ostrov
PAPUCHALČÍ

ostrov
PŘESDRŽ

ostrov
Lebkolvi

Zachmuřené moře

TICHOTAM

zbojnické ostrovy

DAREBNOST

THOROVA POMSTA
HYSTERIE

ostrov
LAVOLUMPŮ

KOBKY
KOBRODRUHŮ

Pozov
na pláž zuba

POLYKÁVÉ
PÍŠKY

SPOLK

~ OBSAH ~

Co se dosud odehrálo	13
Svět potřebuje hrdinu	19
1. Nikdy není tak zle, aby nemohlo být ještě hůř	26
2. Vidíte, odvyprávím sotva pět minut a je ještě hůř	39
3. Podružnost	57
4. Větší problém	84
5. Jak na Zítřek	106
6. Není snadné zachraňovat někoho, kdo zachránit nechce	119
7. Jen ten, kdo má poztrácené královny věci, může přistát na Zítřku a přežít	140
8. O co, že jste tohle nečekali...	156
9. Věštba Truchlovouse Trudného	173
10. Kdo je král?	188
11. Truchlovousův dopis	208
12. Korunovace krále Zběsilého západu	230
13. Velice krátká kapitola, která začíná dobře... a skončí špatně	251
14. Ten Truchlovous Trudný byl ale kujón šibalská	259
15. Příprava na funus - totiž na duel	268
16. Duel	281
17. Někdy hledáte něco, co máte celou dobu pod nosem	309
18. Minulost nás nikdy neopouští...	317
19. A straší v současnosti víc, než si uvědomujeme	326
20. ... každopádně mě to děsí k smrti	340
21. Čarodějnice se plete do cesty osudu	346
22. Proto se mu říká Alvin Proradný (to jméno vážně mnohé napoví)	352
23. Totální válka	360
24. Už jsem říkal, že minulost dokáže člověka pěkně doběhnout?	374
25. Jak ti mám věřit?	392
26. Slib	408
27. Přízraky na svobodě...	436
Doslov Škytáka Šelmovského Štiky III.	477

CO SE DOSUD ODEHRÁLO

„Když jsem byl malý, ještě tu byli draci.“

Tak zněla první věta tohoto příběhu.

Kdysi dávno žil na ostrůvku Trumberk se svým loveckým dráčkem Bezzubkou a leteckým drakem větroplachem jeden chlapec jménem Škyták Šelmovská Štika Třetí. Vedl divoký a šťastný život ve světě plném draků.

Škyták byl syn náčelníka Flegmona Ohromného, ale těžko byste našli někoho, kdo by tak málo vypadal jako vikinský hrdina. Vychrtlý hu-beňour, který ovšem uměl skvěle šermovat a také mluvit dracky, tedy jazykem, kterým spolu hovořili draci.

Jednoho strašného dne Škyták osvobodil ohromného oceanodraha Prchlivce, který byl více než století uvězněn v řetězech uprostřed hvozdů na ostrově Berserkr. Drak Prchlivec rozpoutal dračí povstání s cílem vyhubit celé lidské pokolení. Od té doby spolu lidé a draci válčí na život a na smrt.

Draci vypálili i chuligánskou vesničku, ve které Škyták vyrostl, lidé museli opustit své domovy

a teď se shromáždili na ostrově Zítřek v očekávání konečné bitvy.

Lidé už mají jen jedinou naději. Na ostrově Zítřek musí být korunován nový král Zběsilého západu. Až se tak stane, bude mu sděleno tajemství Drakokamu, které má moc draky nadobro zničit. Král ale může být korunován jedině tehdy, pokud dokáže sehnat všechny poztrácené královny věci – deset předmětů rozesetých po celém souostroví a ztracených už celé století.

Škyťákovi Šelmovskému Štikovi Třetímu se podařilo během jedenácti dlouhých, vzrušujících a velmi náročných dobrodružství všech deset věcí objevit. Pomáhali mu přitom jeho nejlepší přátelé Rybinoha a Kamikazi, prastarý oceanodrak jménem Odinakel a překrásný tříhlavý letecký drak stín smrtící, který uměl měnit zbarvení tak dokonale, že byl v podstatě neviditelný.

Jenže zákeřný Alvin Proradný (jehož jméno mnohé napoví) Škyťákovi všechny věci uloupil. V tuto chvíli je Alvin na Zítřku a má být korunován na krále. Pokud se Alvin stane králem, použije moc Drakokamu a draky navždy vyhubí.

Všichni si myslí, že Škyťák zahynul, když ho

jeden z Alvinových válečníků zasáhl šípem do srdce. Škyták však žije a leží v bezvědomí na pobřeží Hrdinova konce, ostrůvku nedaleko Zítřka.

Nemá ale ani leteckého draka, ani loď, ani poztrácené věci. A jen ten, kdo má poztrácené věci, může přistát na břehu Zítřka a přežít. Jakmile by Škyták vkročil na břeh bez nich, povstali by z písku strážní ochránci Zítřka a ulétli by s ním do vzdušného zapomnění...

Je to doopravdy hrozná polízanice.

Nastal poslední den Končin, den, kdy má dojít ke konečné bitvě mezi draky a lidmi.

Škyták už má jen jediný den na to, aby se stal králem Zběsilého západu a zachránil draky před zkázou.

Poslední den...

DOKÁŽE ŠKYTÁK ZACHRÁNIT DRAKY?

SVĚT POTŘEBUJE HRDINU

Byla to nejtemnější hodina, jakou kdy lidstvo zažilo, a nad souostrovím visel strašlivý osud.

Ještě nedávno na zdejších zelených ostrůvcích bujel život a na kdejakém kopečku stála útulná víska. Teď z vesnic zbyly jen trosky a popel. Spáry běsnících draků rozdrásaly i sežehnutá úbočí vrchů, strhaly celá skaliska, odklonily řečiště, zpěvrcely stromy, až z nich prýštila míza, a vyryly do tváře země hluboké vrásky.

Dým z vypálených vesnic a doutnajících hvozdů se mísil s ranním oparem a vytvářel strašidelnou mlhu, ze které se jako přízraky vynořovali drak Prchlivec a nesčetné spousty jeho spolubojovníků, shromážděných v zátoce Ztroskotanců. Většina z nich ještě spala s pootevřenýma očima a krvelačnými spáry nachystanými na konečnou bitvu mezi lidmi a draky.

Nastal poslední den Končin a svět potřeboval hrdinu.

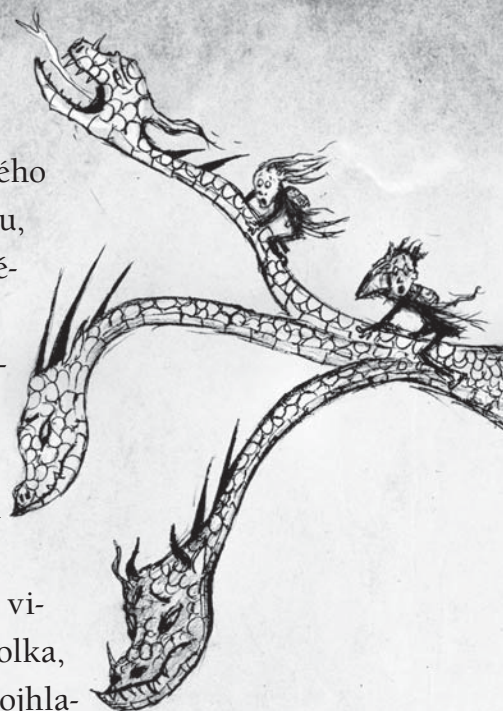
A ne jen tak ledajakého hrdinu. Potřeboval hrdinu, co dokáže změnit běh dějin.

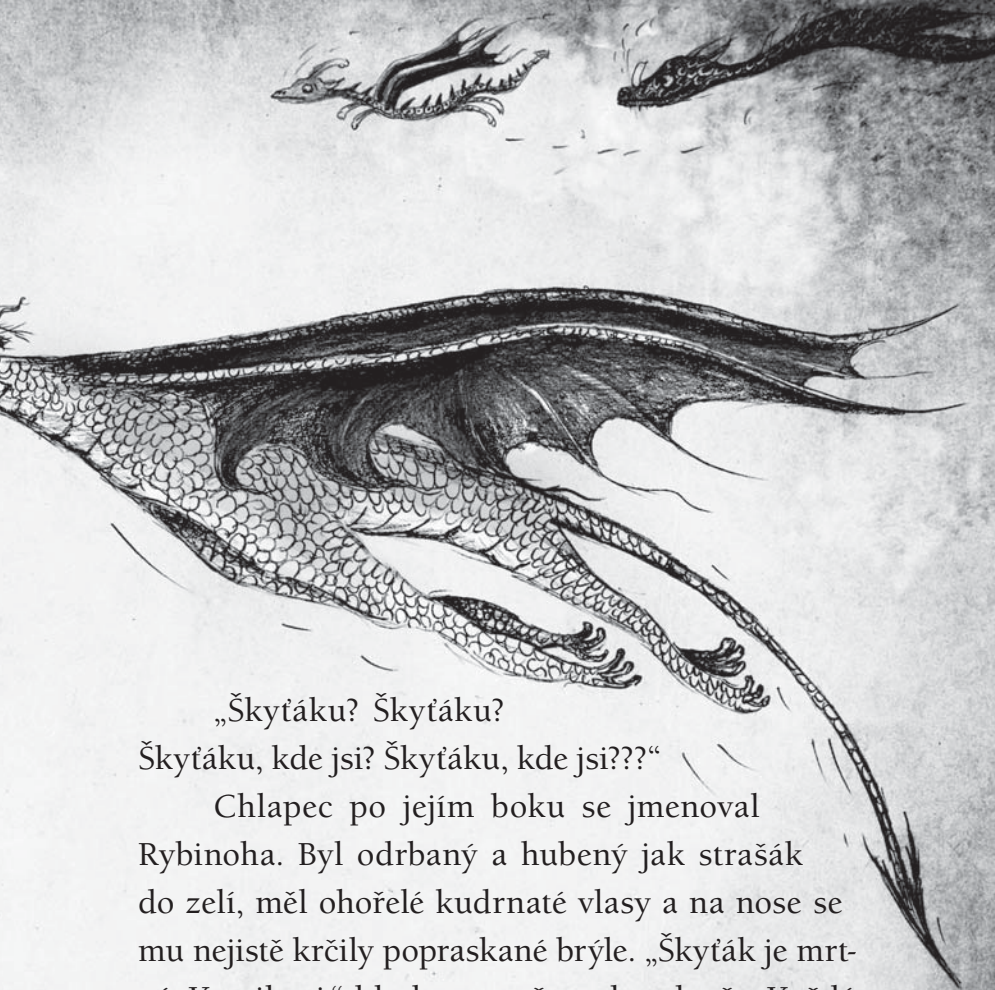
Našli se i tací, kteří po něm ani teď v časných ranních hodinách posledního dne Končin nepřestávali pátrat.

Byli to dva mladí vikinští válečníci, kluk a holka, a letěli na nádherném trojhlovém stínovi smrtícím. Oba vypadali jako úplní trhani a byli daleko, předaleko od domova. Smršť dračí války totiž jejich milované domovy sežehla na popel, rozprášila ho v povětří a prudké větry souostroví jej roznesly do všech světových stran.

Teď už je mohl zachránit jedině hrdina a oba měli strach – hrozitánský strach –, i když dívka se to snažila nedávat najevo.

Byla to malá divoká Zbojnice s vlasy rozcuchanými, jako by jí v nich řádila vichřice. Nakláněla se z dračího hřbetu a zoufale, zarputile hulákala do převalující se husté mlhy pod sebou:

„Škyťáku? Škyťáku?

Škyťáku, kde jsi? Škyťáku, kde jsi???”

Chlapec po jejím boku se jmenoval Rybinoha. Byl odrbaný a hubený jak strašák do zelí, měl ohořelé kudrnaté vlasy a na nose se mu nejistě krčily popraskané brýle. „Škyťák je mrtvý, Kamikazi,“ hlesl znaveně a odevzdaně. „Každý ví, že je mrtvý. Lidi dokonce viděli na vlastní oči, jak zemřel...”

„Není mrtvý!“ odsekla dívka hněvivě, protože měla strach. „Odmítám uvěřit, že by byl mrtvý! Víím, že je naživu! V hloubi srdce jsem si tím jistá...”

Škytáku? Škytáku, kde jsi?

Škytáku, kde-e-e jsi-i-i?“

Po hrdinovi ovšem pátrali i *jiní*.

V mlze daleko od chlapce a dívky jeden čarodějničín špiclák upíří unikl utonutí, rozpráhl nemilosrdná netopýří křídla, oči mu rudě zažhnuly, nakrčil opičí čenich, zavěťřil a vyrazil po hrdinových stopách. Nehledal v té mlžné temnotě naslepo. Pronásledoval hrdinu s jistotou a přesně věděl, kam má zamířit.

Předchozího dne totiž hryzl hrdinu

Škytáka

škyťá-á-áku!
škyťá-á-áku!

kde-e-e jsi-i-i.???

kde-e-e jsi-i-i.???

do paže a zanechal v ní své dva oblíbené tesáky, jejichž volání teď slyšel i přes moře zahalené mlhami.

Tik tak, tik tak, tepaly zvesela špiclákovy zuby, *tik tak, tik tak*, zpívaly si kdesi v temnotě, zaryté v hrdinově paži.

Špiclák na zamlženém nebi zastříhal netopýříma ušima a natočil je za tím zvukem: *tik tak, tik tak*.

Ne, ne, pomyslel si špiclák. *Hrdina je jen těžce zraněný, není mrtvý... Ale rozhodně mrtvý BUDE, o to se postarám...*

I drak Prchlivec věděl, že hrdina je stále naživu.

Vyslal za ním skupinky zvěďů, kteří se rozlétli po celém souostroví. Pročesávali mořské pustiny a mlžnou prázdnotu, z tesáků jim kanuly sliny

Kdepak jsi, Škyťáku?

a kočičí oči jim zářily do tmy. Celou noc létali nad Zachmuřeným mořem až na sever k zamrzlému ostrovu Nikdesi, na východ k zátoce Zlomeného srdce, na jih k Hořícímu hvozdě, na západ až k Tajemnu a Vodnizemsku, honili se nad vodami jako duchové pomsty, jako přízraky minulosti a hořce a neúnavně přitom skučeli:

„Ulov kluka... Ulov kluka... Ulov kluka...“

A také:

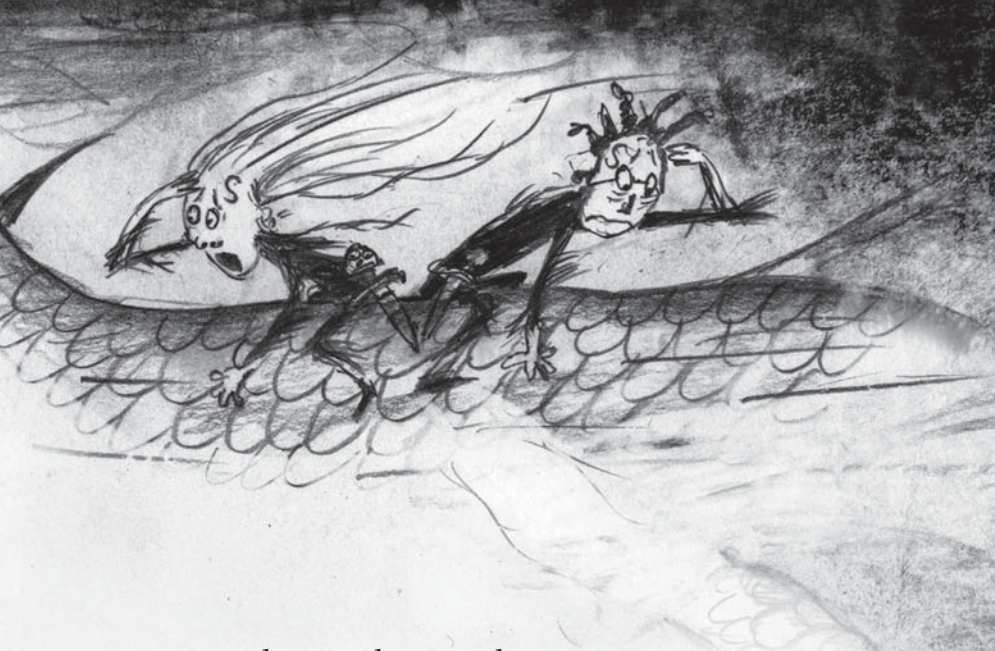
„Škyťáku? Kdepak jsi? Kdepak jsi-i-i-ii-ii-ii?“

Jednu skupinku zvěď tvořili plážraloci. Zahlédlí v mlze špicláka, který někoho stopoval pomocí zubů, napadlo je, kdo ten někdo asi bude, a vydali se za ním...

„Škyťáku? Kdepak jsi, Škyťáku? Kdepak jsi-i-i-ii-ii-ii?“

Svět teď doopravdy potřebuje hrdinu. Už za pár hodin se totiž probudí i zbytek dračí armády a rozpoutá se pravé peklo.

Kdo ale v poslední den Končin najde Škyťáka jako první?

Budou to kamarádi, co mají ochotné ruce a lásku v srdci, nebo nepřátelé, kteří mají jen tesáky a plameny?

Následuj mě, jestli se nebojíš, milý čtenáři. Vezmi mě za ruku, protože spolu dokážeme letět rychleji než špiclák upíří, nenápadněji než stín smrtící. Dokážeme sledovat zvuk tikajících zubů ještě rychleji než oni a vystopovat hrdinu až tam, kde leží – na ostrůvek Hrdinův konec.

Na malinký ostrůvek Hrdinův konec, kde něco končí a něco začíná...

Ovšem i když jsme na konci, začneme nejdřív pěkně od začátku.

1. NIKDY NENÍ TAK ZLE, ABY NEMOHLA BÝT JEŠTĚ HŮŘ

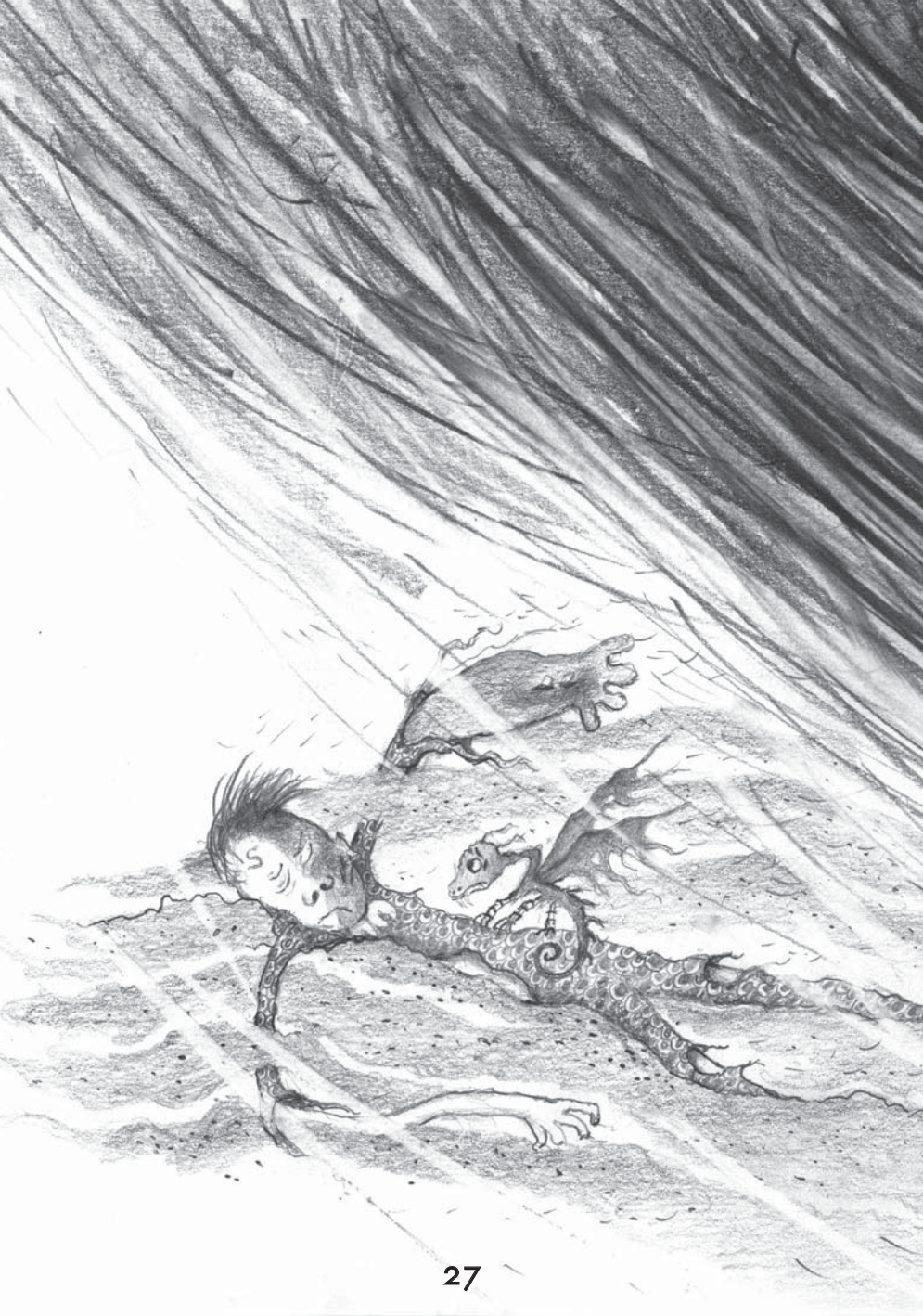
Byl poslední den Končin zvaný svátek Konce a Škyták Šelmovská Štika Třetí ležel v bezvědomí na pobřeží malého ostrůvku Hrdinův konec.

Byl to opravdu škaredý den, mrzlo, až praštělo, slunce se jen tak tak vyškrábalo nad prostydlý obzor, zimní severák skučel jako tisíc meluzín a ranní mlha zahuštěná štiplavým dýmem z bitevních polí a hořících hvozdů byla tak hustá, že jste sotva dohlédli na konec vlastní ruky.

Mlha však byla milosrdná, protože zahalila všudypřítomnou zkázu. Zakryla spousty dračků, co celou noc pronásledovali hrdinu. Schovala Prchlivcovu ohromnou armádu, která se právě začínala probouzet a protahovat v pusté zátocce Ztroškotanců.

Ukryla i samotného hrdinu.

Škyták se svým tuctovým obličejem nikdy moc nevypadal na vikinského hrdinu. Teď na něj ale byl vskutku žalostný pohled – jako by někdo omylem dupl na strašáka do zelí a rozlámal ho. Ležel napůl na souši, napůl ve vodě, v cárech roztrhaných

šatů, pokrytý řasami a mořskou solí, tvář měl podrápanou dračími spáry a kolem očí monokly. Předchozího dne ho hryzl špiclák upíří, takže mu levá paže strašně opuchla a celá levá strana těla podivně zfialověla.

Věru zvláštní hrdina pro nejhorší krizi, jaké kdy lidé čelili.

Ale aspoň že byl naživu... *Jakž takž.*

Na prsou Škyťákovi seděl prastarý lovecký drak jménem Odinakel, starý přes tisíc let, svrasklý a vrásčitý jako rozpadající se uschlý list.

Odinakel chytl Škyťáka za otrhaný límec a pokusil se ho vytáhnout na břeh. Zabíral ze všech sil, ale měl stařícké, unavené nohy a tělo velikosti vychrtlého králíka, takže se zuboženým, bezvládným chlapcem nepohnul ani o píd.

„No nazdar, no nazdar,“ naříkal nešťastně, zahříval Škyťáka vlastním tělem u srdce a jemně mu dýchal do tváře teplý vzduch, aby ho probudil. „Už opravdu nemůže být hůř... Jestli se odsud nepohneme, tak nás najdou... A navíc se bojím, že přijde příliv a utopíš se, jako by toho už tak nebylo dost... Vstávej, Škyťáku, probud' se! Musíš se probudit!“

Chlapcova víčka se zachvěla. Odinakel mu ze zoufalství prskl do tváře trochu mořské vody. Chlapec se zakuckal a rozkašlal se.

„No sláva velikým křídům na výsostech!“ vykřikl Odinakel, začal vzrušeně poskakovat z nohy na nohu a třel křídly o sebe jak cvrček. **„Žije a už se probouzí!“**

Chlapec otevřel oči. Přesněji řečeno jedno oko. Na tom druhém měl tak nateklý monokl, že jím sotva mžoural.

„Ach, Škyťáku,“ zalkal Odínakel, „je mi tě hrozně líto, hochu, ale musíš hned z vody... Zvedá se příliv...“

Škyťák si sedl a zaskučel, zakašlal a chytil se za hlavu, protože mu třestila, jako by mu Thór kovář bušil do lebky kladivem, a bolesti mu až zvonilo v uších.

„Kde to jsem?“ zašeptal. Kuckal slanou vodu a lapal po dechu.

„Jsi na ostrůvku Hrdinův konec,“ objasnil mu Odínakel. „Tvoje loď se potopila i se všemi poztrácenými věcmi, obávám se, takže se jich nejspíš zmocnil Alvin. Čili máme upřímně řečeno docela naspěch...“

„Co jsem dělal na lodi?“ přerušil ho Škyťák. „Kdo je Alvin?“

Kdo jsem?

Co to jsou poztrácené věci? Kdo jsi ty? A především...

... kdo jsem já?

Odinakel na něj zamrkal.

„Co prosím?“

„Kdo jsem?“ zopakoval Škyták.

„Ty nevíš, kdo jsi?“ vyjekl Odinakel. „Opravdu mi chceš říct, že nevíš, kdo jsi?“

Škyták zavrtěl hlavou.

„No nazdar, no nazdar, no nazdar, no nazdar!“ zaúpěl Odinakel. „Nikdy není tak zle, aby nemohlo být ještě hůř! Ten kluk ztratil paměť!“

Bohužel se nemýlil. Když se loď potápěla, udeřil Škytáka do hlavy stěžen a on skutečně ztratil paměť.

„Je mi líto,“ zachvěl se zbědovaně Škyták. „Nevzpomínám si, kdo jsem ani proč tu jsem, zkrátka na nic.“

Snažil se rozpomenout, ale všudypřítomný dusivý dým a matoucí mlha jako by mu ušima vnikaly až do třestící hlavy – všechno bylo zmatené a vzhůru nohama.

Věděl jen, že je mu zima a všechno ho bolí, že se zrovna stalo něco hrozného a že se ocitl uprostřed něčeho nesmírně závažného.

„No to je pohroma! A k tomu je to na skutečně dlouhé vyprávění,“ vykládal Odínakel a vyplašeně přešlapoval. „Nemůžu ani vypovědět, jak moc nás tlačí čas. Já jsem Odínakel, ty jsi Škyták Šelmovská Štika Třetí a jsi veliký hrdina!“

„Vážně?“ podivil se Škyták a přeměřil si pohledem svou zpustlou, pohublou tělesnou schránku. „Na to tedy vůbec nevypadám!“

„Věř mi,“ ujistil ho Odínakel. „Nevypadáš na to, ale je to tak. Nejsi, pravda, klasický vikinský rek, ale jsi moc chytrý a umíš dracky, což kromě tebe neumí téměř žádný člověk na světě. Je dost zvláštní, že si nepamatuješ, co jsi zač, ale pamatuješ si dračtinu...“

„To teda pamatuj!“ přitakal překvapeně Škyták a skutečně to řekl dracky.

„Teď se musíš pekelně soustředit,“ pokračoval vynervovaně Odinakel a snažil se nepropadat panice, ovšem moc se mu to nedařilo, **„protože jsme v poněkud krušné situaci. Podívej!“**

Odinakel vzrušeně ukázal rozechvělým křídlem k severovýchodu. Levé oko Škyták ani neotevřel, jak ho měl napuchlé, ale když trochu naklonil hlavu doleva a po-ma-louč-ku a bolestivě otevřel pravé, jakž takž viděl.

„Nic tam nevidím,“ řekl. Mlha opravdu byla tak hustá, že nebylo vidět vůbec nic.

„Dobře, tak mi to prostě budeš muset věřit,“ vypíslk Odinakel. **„TAMHLE, na ostrov Vrakonnů, drak Pechlivec svolal zástupy tak skromných a zuřivých draků, že to svět ještě neviděl. Všechna ta divoká a zlá stvoření se tam shromáždila s jediným cílem...“**

„A Pechlivecovým cílem je... vyhladit celou lidskou rasu.“

Zavládlo nepříjemné ticho.

Škyták ztěžka polkl, protože se mu dým vířící všude kolem tlačil do nosu, až se mu chtělo kašlat.

Nezadržitelně se třásl, jako by mu chlad moře pronikl až do morku kostí, a slyšel, jak mu tluče srdce: *buch... buch... buch...*

„*Svátek Konce*,“ zašeptal pomalu s hrůzou, protože se mu vybavila nejasná, osamocená vzpomínka – jako když se nad hladinu náhle vynoří draločí ploutev a zase stejně rychle zmizí. „*Svátek Konce...* Konečná bitva mezi lidmi a draky...

Víš to určitě?“ zeptal se draka a nejistě zamžoural do neproniknutelného dýmu.

„Vím to docela určitě,“ zadrmolil Odinakel a zachvěl se úzkostí. **„A ty, Škytáku Šelmovská Štiko Třetí, jsi hrdina a poslední naděje draků i lidí.“**

„Cože?“ vyhrkl Škyták. **„Já?“**

Nedůvěřivě, tlumeně se zasmál a podíval se na své potlučené tělo. Nohy měl jak cáry chaluh a paže jak kuřecí křídylka. Do levého předloktí ho asi něco kouslo, protože bylo opuchlé a dvakrát tlustší než normálně. Navíc ho měl stejně jako celý levý bok úplně fialové.

„Hrdinové přece musejí šermovat a vrhat sekery a oštěpy a tak dál. Co si proti takové dračí armádě počnu já?“ namítl Škyták poněkud zoufale.

„Ve skutečnosti umíš šermovat překvapivě dobře...“

Škyták k Odinaklovi napřáhl zplihlou levačku. **„Takhle bych šermoval těžko! Vždyť ani neudržím meč. Co mám podle tebe dělat, uplaskat nepřátele k smrti? Možná bych je mohl poslintat, to by je zaskočilo...“**

Odinakel si jeho námitky nevšímal.

„Musíme z tohoto ostrůvku urychleně zmizet. Celou noc jsem sledoval, jak za tebou dračí povstalci posílají pátrací čety a – au! To ne!“

Hnědý dráček krátce vykřikl, vytřeštil oči a zadíval se na drobnou hnědou šipku, co se mu zabodla do kostnaté lopatky.

„Pro pána krále, někdo mě střelil!“ vypískl Odinakel. Mnoho druhů draků umělo plivat mírně otrávené šipky, kterými uspávali kořist. Odinakel ukázal křídlem do trávy na okraji pláže. **„Poplach! Poplach! Povstalecká pátrací četa!“**

Škyták se rozhlédl. Na pobřeží nebylo nic než hustý tmavý dým, víchř a skřeky mořských racků.

H-V-Í-Z-D!

Kolem nosu mu prosvístěla další šipka a minula ho jen o pár centimetrů. Nejspíš přilétaly z návrší

za nimi. Nebyl čas přemýšlet, Škyták musel reago-
vat automaticky.

Vyskočil a s nemilým překvapením shledal,
že levou pěstku těla má nejen fialovou, ale taky úpl-
ně ochablou, takže levá noha je stejně gumová jako
ruka.

Zapotácel se vpřed, zavrával jak opilý ná-
mořník a upadl právě včas, aby mu další šipka těsně
přelétla nad hlavou. Sklouzl k Odinaklovi, vytáhl
mu otrávenou šipku ze zad a nacerpal si ho za roze-
dranou vestu.

„Jsi v pořádku?“ vykřikl.

„Nic to není!“ kvíkl Odinakel. „Jsem trochu
stumpělý, ale jinak to jde...“

H-V-Í-Z-D! H-V-Í-Z-D! H-V-Í-Z-D!

Škyták se odkulil za balvan. Šipky přilétají
z vysoké trávy na kraji pláže, blesklo mu hlavou. Srd-
ce mu vyděšeně bušilo. Naklonil hlavu a zkusil vi-
doucím okem vykouknout zpoza balvanu do dýmu
a mlhy...

A pak je uviděl.

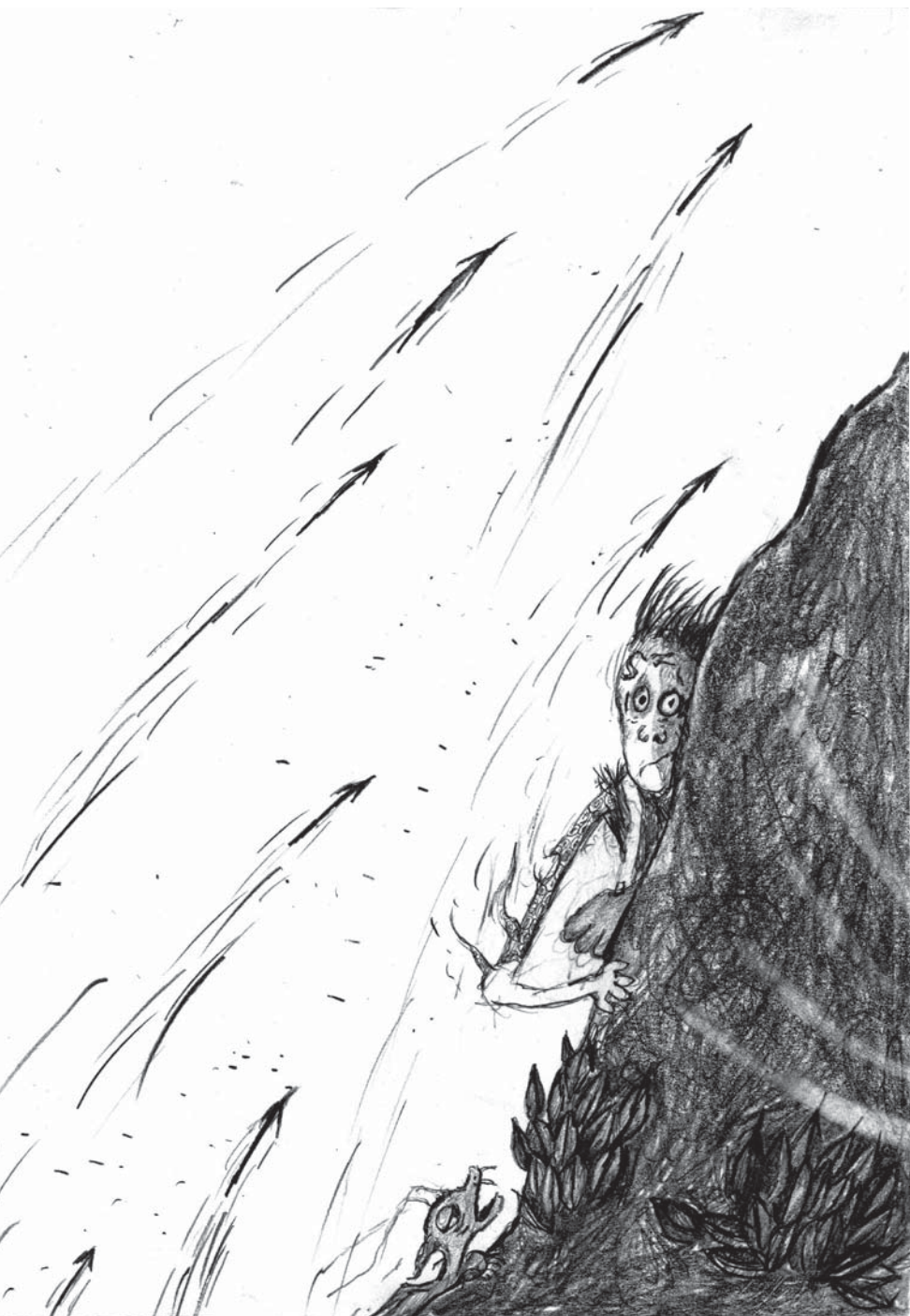
Oči.

Dračí oči žhnoucí ve tmě.

No pro Thórovy rány.

Šli po něm.

2. VIDÍTE, ODVYPRÁVÍM SOTVA PĚT MINUT A JE JEŠTĚ HUŘ

„Co se to děje?“ zeptal se Škyták šeptem Odinakla.
„Co je to za draky? Proč mě chtějí zabít?“

Odinaklovi se znepokojivě klížily oči, jako by ztrácel vědomí. „Vždyť už jsem ti to říkal...“, kvíkl.
„Jsou to dračí povstanci a chtějí ti zabránit, aby ses stal králem, protože jsi hrdina, který nalézá poztrácené věci...“

„Cože?“ zvolal Škyták a...

HVÍÍÍZZD!!!

... kolem balvanu, za kterým se schovávali, prosvištěla další salva šipek.

„No nazdar,“ začal spěšně drmolit Odinakel, protože cítil, že usíná. „Je to vážně dlouhý příběh, Škytáku, ale je důležité, abys všemu dobře rozuměl... Kde začít? Kdysi dávno na ostrově Zitrček zabil král Truchlovous Trudný svého syna Škytáka Druhého, protože se domníval, že proti němu zosnoval povstání. Jeho draka Prehlivce uvěznil v pralesním žaláři...“

„Není čas vyprávět ten příběh CELÝ!“ vykřikl Škyták a nad hlavou mu prosvištěly další šipky.

Ahoj!

„Řekni mi jen to zásadní!“

„VŠECHNO je zásadní!“ zakvílel Odinakel

v návalu totální paniky.

„Budu muset najít nějaký bezpečnější úkryt,“ usoudil Škyták, „tenhle balvan není dost velký...“

V tom okamžiku se mu tak nečekaně, že málem dostal infarkt, cosi zavrčelo za krkem a hlubokým hláskem se to zeptalo:

„Kde je sušenka?“

„ÁÁÁÁÁÁÁ!“ zařval Škyták a zběsile si začal pohlavkovat zátylek, protože se celkem pochoptelně domníval, že na něj něco zaútočilo zezadu a chytilo ho to za krk.

„To nic, to nic,“ uklidňoval ho Odinakel, „to je ještě jeden malý dráček. Když se loď začala potápět,

zřejmě sis ho dal do batohu, aby se mu nic nestalo. Neboj, není nebezpečný, ten je na naší straně... Asi se právě probudil...'

Škyták měl opravdu na zádech rozdrbaný batůžek, ze kterého teď nadšeně vylétl kulaťoučký kapesní dráček, který se nápadně podobal šťastnému prasátku.

Byl to prasík.

Prasíci jsou ti nejhoupější a nejdobromyslnější draci celého souostrovní. Nepřítele mnohem spíš oblízou, než pokoušou, a v takovýchto situacích jsou spíš na překážku než ku pomoci.

„Haf, haf!“ zaštěkal zvesela rozjařený prasíček. (Měl totiž pocit, že je pejsek.) „Ahoj mami! Už bude svačina? Nechceš pomoct? Já umím hrozně pomáhat!“

„No potěš koště... Ano, určitě se něco najde,“ odvětil Škyták a začínal mít pocit, že co nevidět ztratí nervy, „ale zatím jen zůstaň s námi za balvanem a snaž se, aby tě NESTŘELILI.“

Byl to prasík.

„Zpět k přiběhu,“ navázal Odín-
kel. „Truchlivous Trudný toho
hořce litoval a vyhlásil, že Zběsilý zá-
pad nebude mít krále, dokud se nenajde
někdo, kdo by byl lepším králem než on. Poscho-
vával po světě desatera poztrácených věcí, a vy-
tvoril tak téměř nesplnitelný úkol. Jedině pravý
hrdina by mohl všechny věci objevit a stát se novým
králem Zběsilého západu...“

Škyták ho vlastně moc neposlouchal. Vykukoval zpoza balvanu a pozoroval nedaleký pahorek, odkud se k nim plazily temné stíny. Slézaly na pláž a zahrabávaly se do písku, až z nich byly vidět jen ploutvičky na temeni hlavy. Žraločí ploutve se blížily pískem s takovou lehkostí, jako by ti tvorové plavali ve vodě. Co chvíli vystrčili hlavu z písku a stříleli otrávené šipky...

To je ale nesmysl! pomyslel si Škyták.

Ten divný hnědý dráček se mu snažil namluvit, že je

slovutný hrdina, a on přitom dobře cítil, jak je slabý a bezbranný. Dělal mu potíže se jenom pohnout, natožpak přemoci smečku žralokovitých draků.

V tu chvíli se mu v hlavě zničehonic vyloupila myšlenka, jako když vyskočí čertík z krabičky.

Plážraloci.

Věděl, co je to za draky, byli to plážraloci.

Netušil, *jak* to ví, prostě to věděl.

A jak se ukázalo, nevěděl o nich jen něco málo.

Věděl o nich *všechno*.

Věděl, že žijí ve smečkách a jsou velcí asi jako pes nebo vlk. Díky uspávacím šipkám dokázali ulovit i kořist daleko větší, než byli oni sami. Když oběť zasáhli dostatečným počtem šipek, ztratila vědomí, oni se na ni hromadně vrhli a zabili ji úplně bez boje.

„Nejhorsší ale je,“ pokračoval pištivě Odinakel ve vyprávění, přestože ho nikdo neposlouchal, „že ačkoliv jsi všechny poztrácené věci objevil ty, Škyťáku, potom ti je uloupil Alvin Proradný, takže teď má být korunován na krále on, a jestli se to stane, dozví se tajemství Drakokamu, který má moc nadobro zničit draky... Posloucháš mě vůbec, Škyťáku?“

Ne, Škyťák ho popravdě řečeno neposlouchal.

Soustředil se na poněkud naléhavější problém – jak zůstat naživu.

Odinakel byl ještě pořád vzhůru, z čehož se dalo usuzovat, že rozměrnější stvoření Škyťákovy velikosti by muselo dostat nejmíň pět nebo šest

zásahů, aby ho to uspalo. Opodál ležel lodní vrak, ke kterému by se Škyták mohl dokutálet. Kdyby se tam stačil schovat dřív, než ho zasáhne víc šipek, získal by trochu času a mohl by vymyslet, co dál...

Ale prasík měl jiné nápady.

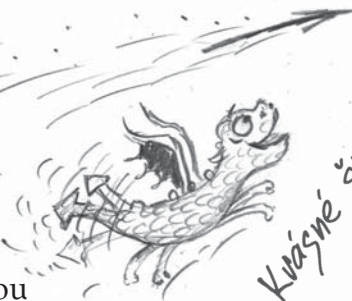
„Jééé, ti draci házejí aport!“ vypískl rozjařeně. „Aportování mám ze všeho nejradši! Mnohem radši než schovávání! A jak mi to jde!“

Než mu v tom Škyták stihl zabránit, vyřítíl se zpoza balvanu, začal poletovat sem a tam a snažil se chytat šipky do tlamičky.

„Ne!“ okřikl ho zprudka vyděšený Škyták. „Ne, prasíku, ne! Nechytej ty šipky! Jsou otrávené!“

Jenže prasík neposlouchal. „**Krásné šipečky!**“ výskal a nadšeně vrtěl zakroucenou oháňkou. „**Překrásné šipečky! POJĎTE k prasíkovi!**“

Krásné šipečky...

„**Ty šipky jsou FUJ, prasíku, ty jsou FUJ!**“ křičel na něj Škyták, ale dráček mezitím chňapl po dalších třech nebo čtyřech šipkách. Když byl vzrušený, začal prasík vždycky bzučet ještě hlasitěji než obvykle a tahle nová hra ho tak nadchla, že Škytáka přes bzučení vůbec neslyšel.

„**Kurník!**“ zaláteřil prasík, když těsně minul další šipku.

„**Skoro!**“ vykřikl zase, když znovu chňapl dásničkami naprázdno.

Naštěstí v aportování zdaleka nevynikal tak, jak si myslel – ve skutečnosti mu to naopak nešlo ani trochu. Vzduchem teď ale létalo tolik šipek, že bylo jen otázkou času, než ho nějaká zasáhne.

„**Taaak, tuhle už určitě chytím...**“ řekl si odhodlaně, upřel přimhouřené oči na šipku, která letěla přímo proti němu, a mazaně se jí postavil rovnou do cesty.

